גליון 358

בס"ד
פרשת תולדות תשפ"ז

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית
• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' **דוד גבירצמן** שליט"א

• בראשית דברים

\\ טור ממומן

ליל חמישי. בית קרוב השם.
ישיבת מערכת.

עורך ראשי: ערב טוב חברים,

בואו נעשה את זה זריז. לאף אחד פה אין זמן מיותר.

כידוע לכם, בעוד שבועיים מתקיים מסע החורף שלנו - 'הלב והמעיין'.

התפקיד שלנו הוא לכתוב טור שיגרום לאנשים להגיע. על זה משלמים לנו.

רעיונות בבקשה.

עורך א' (מפהק): מה 'הלב והמעיין'?

ממש לאחרונה כתבנו על זה.

עורך ב': איזה 'לאחרונה' בראש שלך?

אתה כזה רחפן! זה היה לפני שנה.

עורך ראשי (דופק על השולחן): חבר'ה, בלי עלבונות אישיים! אין לי כוח לסצנות שלכם.

ביקשתי רעיונות.

עורך ג': אני דווקא חשבתי על משהו.

עורך ב' (מסנן לעצמו): איזה נס. מה היינו עושים בלעדיך...

עורך ג' (לא מתייחס): נראה לי שנכתוב טור על שתי קבוצות חסידים שנפגשות בפתח ביתו של הצדיק - שתיהן מגיעות חסרות מוחין.

איזה סיפור

סיפור חיים אמור להיות מלא בתהפוכות

3 כתבו עליך בפרשה
למצוא את עצמך בפרשת השבוע

חסר תחליט

מה עושים כשלא יודעים מה להחליט?
לא יודעים מה להחליט!

7 להתקרב למציאות
לעבוד עם מה שיש -שיחת חברים

אחת התחילה את הנסיעה דווקא עם שיא המוחין, אבל הקושי הטכני, הכרכרות הרעועות, הבוץ הדביק, הרעב וחוסר השינה, רוקנו אותם לגמרי.

והשניה היא קבוצה מפונקת - נסעה בשיא הנוחות. אוטובוסים חדשים, מלונות פאר. אבל מלכתחילה לא היתה שם אווירה וחיבור. כל אחד היה מרוכז בעצמו. משועמם.

עורך א' (עדיין מפהק): לא הבנתי איך כל זה קשור לנסיעה שלנו.

עורך ג': רואים שאף פעם לא נסעת איתנו - בנסיעות עם הרב גבירצמן יש את שניהם!

מצד אחד מוחין עילאין ממש.

תוך שעה-שעתיים אנשים שלא הכירו בכלל, מתחברים זה לזה.

נוצרת אווירה מיוחדת של צמאון והשתוקקות.

הדיבורים הנפלאים של הרב. השירים. הניגונים. התפילות. אין דברים כאלו.

אך מצד שני, לא מוותרים על נוחות מקסימלית.

לא מתרוצצים מציון לציון רק בשביל לסמן וי. נותנים את הזמן בכל מקום.

אפשר גם לאכול ולנוח כמו שצריך - בישוב הדעת וברוגע.

עורך ב': אז למה לא לדבר ישר?

למה תמיד אתה צריך להגיע עם התחכומים שלך?

שתי קבוצות שהן בעצם אחת...

עורך ראשי: די כבר! ביקשתי להפסיק לריב!

ייאוש איתכם.

עורך ב' (מפזם חרש): אין שום ייאוש, אין שום ייאוש...

עורך ג': אז מה אתם רוצים? שנכתוב סתם עוד טור פרסומת?

יודעים מה? אולי נבקש מאנשים שנסעו איתנו בפעמים הקודמות, לשתף את הקוראים בחוויות שלהם.

אתם הרי יודעים - כל מי שנסע איתנו פעם אחת, מדבר על זה בפה פעור ובעיניים נוצצות.

עורך ב': אז אולי שיצרף גם תמונה שלו...

עורך ראשי (מתרומם לעבר עורך ב'): היי, אני אוציא אותך מכאן!

חוץ מלהפריע אתה לא עושה כלום.

את ההערות הציניות תשמור לטור שלך. שמעת?

עורך ראשי (פונה לעורך ג'): בעניין שיתוף בחוויות, אני מסכים איתך עקרונית.

אני אישית מכיר כמה אנשים ש'הלב והמעיין' הפך להם את הלב.

לראשונה בחייהם הם הרגישו מחוברים באמת אל הצדיקים ואל תורתם.

אבל טכנית, אין לנו מספיק זמן לבקש מהנוסעים לכתוב משהו, ועוד להספיק לפרסם את זה בעלון.

עורך א' (שוב מפהק): אז למה נזכרת בזה רק עכשיו? שבועיים לפני הנסיעה?

עורך ראשי: סליחה??? כבר יותר מחודש אני מזכיר לכם שצריך לתכנן את הטור על הנסיעה.

נמאס לי. אני מתפטר!

עורך ב': אתה רוצה שנוציא מכתב מהרבנים שיאסרו עליך להתפטר?...

עורך ג': יודעים מה? בואו נעשה את זה הכי פשוט והכי יעיל.

בלי רעיונות מתוחכמים. בלי גימיקים שיווקיים.

נכתוב כמה מילים ישר מהלב.

הקוראים שלנו מספיק רגישים בשביל לזהות שזה אמיתי.

עורך א' (עודנו מפהק): אההההההההה.

*

קוראים יקרים, איש בשורה אנכי היום!

בעוד שבועיים אנו יוצאים למסע החורף השנתי שלנו - הלב והמעיין.

עקבו אחר הפרטים במודעות הפרסומת.

זו נסיעה פשוט נדירה.

היו לי כל מיני רעיונות איך לכתוב עליה. אבל בשביל לא לייגע, אחסוך אותם מכם.

כי בסופו של דבר, אתם יודעים, אין כמו כמה מילים פשוטות וישירות.

המסע הזה נוגע בלב של כל מי שמשתתף בו.

נוצרת שם, בסייעתא דשמיא, אווירה טובה ונעימה. אווירה של השתוקקות הלב וחיבור אל המעיין הנובע של צדיקי הדורות.

והכל בניחותא ובנוחות. בלי לחץ ובלי מתח. בשירה וזמרה. בכיסופים וריקודים.

מסע חורפי במשעולי אומן, ברסלב, מעז'יבוז - אוקראינה שבלב.

כפור בחוץ וחם מבפנים.

פשוט נפלא. אין לי מילה אחרת.

ממליץ בחום.

שלכם
העורכים

ביסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'ביסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בבתובת
k6646201@gmail.com

קו ביסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי
ללבת עם תורה -
תורה בה תנינא (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו ביסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:
נדרים פלוס › קופת 'ביסופים'

\\ כתבו עליך בפרשה

איזה סיפור

סיפור חיים אמור להיות מלא בתהפוכות

יצד לדעתכם נכתב סיפור טוב?

מן הסתם מתוך השראה.

הסופר זכה להארת המוחין, התיישב לכתוב, והסיפור המופלא זרם מתוך קולמוסו היישר אל הדף הלבן.

אז זהו שלא.

סיפור טוב נכתב עם הציפורניים!

כששום דבר לא מתקדם. כשהעלילה נתקעת שוב ושוב ומגיעה למבוי סתום - זו תחילתו של סיפור טוב.

להפוך עולמות

הסיפור שמספרת לנו התורה על כל מה שאירע לאבות ולאמהות הוא בהחלט סיפור טוב, יצא ממנו עם ישראל.

אבל אם מתבוננים קצת, מגלים סיפור אחר שכמעט התרחש, והאמת היא שיותר היה טבעי שהוא זה שיתרחש.

כדי שלא כך יקרה התהפכו עולמות.

הגליון נתרם לזכות

חיים צבי בן חנה ליבא בריינדל ומשפחתו

ומי שהפך אותם הם האבות והאימהות הקדושים, והיה להם כלי מיוחד להיפוך עולמות.

הסיפור הטבעי הוא שלא היינו צריכים להיות כאן:

האימהות היו עקרות; יצחק נולד בלי שידוך, ואמור היה להישחט בגיל שלושים ושבע; את הברכות הועיד יצחק לעשיו ולא לסבא יעקב.

אבל פעם אחר פעם ההתרחשות הטבעית מתהפכת, ואת מקומה תופס עוד סיפור מסיפורי תורתנו הקדושה. עוד נס.

הגישה הזו שונה מכל מה שאנו רגילים לחשוב.

אדם משוכנע שסיפורים טובים נכתבים ברצף, בזרימה טבעית. ואם משהו תקוע או נראה הפוך, הוא מרים ידיים ויודע שיקרה לו מה שקרה לכל האנשים האומללים.

להפוך עולמות?! אני לא בנוי לזה...

אז כדאי שנדע ונשנן לעצמנו: תפקידו העיקרי של יהודי בעולם הוא להפוך עולמות, כפשוטו.

צדיקים לא נרתעים אפילו מלהפוך את הדין הקשה לרחמים עצומים, ואת הגלות הארוכה לנביעה של גאולה.

צדקה ומשפט

כפי שנוכחנו לראות, שום דבר טבעי לא היה אצל אבותינו הקדושים.

כל תהליך לידת עם ישראל הוא על-טבעי, ונובע מתוך הפכים על גבי הפכים.

גם המסע של כל אחד מאיתנו בעבודת השם, ובכלל בחיים, חייב לעבור דרך מהפכות מדין לרחמים.

כדי לעשות מעצמך יהודי אמיתי ולהגשים רצונות טובים, עליך לחולל מהפכות, אפילו קטנות.

עושים זאת באמצעות עתירה, וזה חלק מחוקי המשפט האלוקי.

השורש של הצורך לחולל מהפכות טמון בשתי הנהגות שעליהן השתית הקב"ה את עולמו - מידת הדין ומידת הרחמים.

במידת הדין החלה בריאת העולם, ולפי שלא יכול היה להתקיים, המשיכה הבריאה לתוך מידת הרחמים.

למעשה, ההנהגה התמידית מורכבת משניים, דין ורחמים, שהם צדקה ומשפט.

הקדוש ברוך הוא נוהג לעשות צדקה בתוך המשפט. אבל לשם כך הוא זקוק כביכול לאדם שיגרום לזה להתרחש.

במקביל לשתי ההנהגות הנזכרות, יש לכל יהודי שני תחומים עיקריים: תורה ותפילה.

באמצעות התורה הוא אוחז במשפט, ועל ידי התפילה מעורר רחמים. השילוב ביניהם מסוגל להפוך עולמות.

כתבו עליך בפרשה

בפתיחת פרשת השבוע מתייצבים יצחק ורבקה בשתי פינות הבית והופכים עולמות בתפילה. אבל התורה מדגישה דווקא את יצחק המעתיר לנוכח אשתו.

מוהרנ"ת מסביר, שיצחק אבינו שמידתו משפט הוא בחינת תורה, ואילו רבקה היא התפילה.

ולכן הדגש מושם על תפילת יצחק, משום שהוא בתפילתו מתאמץ להפוך את טבעו, דין ומשפט, לרחמים, והיינו 'לנוכח אשתו' שבחינתה רחמים.

התורה היא מערכת המשפט, אבל המשפט לפעמים קובע שלא תצליח לעמוד בו. שאינך ראוי.

ולכן כדי לקיים את התורה מוכרחים לעתור נגד החלטת המשפט, ולהפוך את הדין לרחמים.

להגיש עתירה

במה דברים אמורים?

כל אדם נתקל מידי פעם במחסומים, ואז שומע לפעמים קול שגוי שאומר לו: "אל תהפוך עולמות. תשאיר ככה".

נדמה שאי אפשר. שזה היפך הטבע. והטיעון המשכנע ביותר: "אני לא בנוי לזה".

אתה יודע מה? כל ההיסטוריה שלנו בעצם בכלל 'לא היתה בנויה לזה'.

לאברהם ושרה לא היו ילדים כמעט עד גיל מאה; ליצחק לא היה שידוך; דוד המלך לא היה אמור לחיות, ועוד הרבה דברים משמעותיים שעשו אותנו לעם, לא היו אמורים להיות.

ובמבט מקדים, לא היו סיכויים שהם יהיו.

מי שחוללה את כל הדברים הללו, היא התפילה - תפילה בנוסח 'עתירה'.

לא תמיד נכון להתעקש, אבל כל יהודי מוכרח להצטייד בכלי הרוחני ששמו 'עתר'.

חלק בלתי מבוטל בהצלחה הנצחית שלנו, תלוי בכך שנהיה מוכנים ומסוגלים להפוך את האדמה ולגלות את המטמון.

הרבה צעדים חשובים בחיינו יבואו לאחר שנהפוך את האין-סיכוי ליש תקווה, ואת הדין לרחמים.

וזו גישה ייחודית בעבודת התפילה.

בכל מערכת משפט יש את כלי העתירה. הוא נצרך דווקא בשעה שמידת המשפט אמרה את דברה וסתמה לכאורה את הגולל על סיכויי הרחמים.

אבל אז, ודווקא אז, שעתה הגדולה של העתירה.

המעתיר מתכוון להשתמש בכל כוחות ההיפוך שמאפשרת מידת המשפט, כדי להפוך דין לרחמים.

בתוך הדין השאיר לנו השם יתברך כלי אדיר.

תפילה של הפיכת עולמות. הכלי הזה מעיד שאין דבר בלתי הפיך.

כל סיפורי אבותינו הקדושים היו אמורים להיות מסופרים אחרת לגמרי, אילולא שהגורל התהפך פעם אחר פעם.

וגם הסיפור הטוב שלך יסופר, כשתהפוך את כל הסיפורים הרעים, בעתירה. באמונה עיקשת שהרחמים רק ממתינים שתהפוך את הקרקע החרוכה ותיתן להם לצמוח.

פרשת השבוע על כל תמורותיה הטובות מלמדת, שאסור אף פעם להסכים למידת הדין לנהל את העולם לבד.

הקדוש ברוך הוא מצפה מאיתנו להזמין כל פעם מחדש את הרחמים שלו שיחוללו שינוי, ויחליפו את הסיפור הלא טוב בסיפור טוב ומבורך. ■

\\ להתקרב למציאות

חסר תחליט

מה עושים כשלא יודעים מה להחליט?
לא יודעים מה להחליט!

שלום חברים,

בהמשך לכל הדיבורים שלנו במסגרת הזו של 'להתקרב למציאות', ברצוני להניח הנחת-יסוד על השולחן, ואחר כך לפתוח אותה יותר ולדבר עליה.

כשאתה צריך לעשות משהו, אתה בדרך כלל יודע מה אתה צריך לעשות!

הספק נמצא בשלב בו אתה עדיין לא צריך לעשות.

לדעתי, זה משפט שצריך להדפיס אותו על סטיקרים ברחובות.

תלמיד: זה משפט ארוך מידי. אפשר להפוך אותו למשהו קליט יותר: כמו ביבי או טיבי.

"עושה יודע, לא עושה לא יודע".

בסדר. זה לא לגמרי מדויק, אבל קיבלתי.

ספק מטריד

ועכשיו ברצינות, על מה אנחנו מדברים?

הנושא שלנו היום הוא **ספק**. כבר הזכרנו אותו במהלך הסדרה כמה פעמים, אבל כמדומני שמהזווית הזו עדיין לא נגענו בו.

לכולנו יש ספקות בחיים. אנחנו צריכים לקבל הכרעות בכל מיני נושאים, ואנחנו לא יודעים להכריע.

ואני מדבר כרגע על נושא רציני ביותר שזקוק להכרעה. עניין של בריאות, חינוך או פרנסה. אבל אנחנו לא מצליחים להחליט.

מה גורם לנו המצב הזה?

תלמיד: להשתגע!

זה בהחלט משגע אותנו ומטריף את דעתנו.

הספק מנקר לנו כל הזמן במוח: מה עושים? מה עושים?

כל עוד לא קיבלנו החלטה אנחנו לא רגועים.

והרבה פעמים גם אחרי שקיבלנו החלטה, כל עוד אפשר לשנות אותה, אנחנו גם כן לא רגועים.

והשאלה היא האם ספק באמת אמור להטריד אותנו? ובכלל, האם יש מקום במציאות לספק?

והתשובה מורכבת.

בהחלט יש מקום לחוסר ידיעה במציאות, אך באותה החלטיות, זה לא אמור להטריד אותנו.

ספק ואי-וודאות

בספרים הקדושים מובא הרבה שהמילה 'ספק' היא בגימטריה 'עמלק'. כי ספק שורשו בקליפת עמלק.

אבל אני שואל אתכם: מה כל כך גרוע בספק? האם הכל אמור להיות ודאי בחיינו. האם אנחנו אמורים להיות ברורים ומוחלטים בהכל?

בוודאי שלא.

אז למה ספק הוא גרוע? למה להגדיר אותו כעמלק?

על פי פנימיות יש לכך תשובה עמוקה, אבל אנחנו נדבר כעת מהפן הפשוט.

צריך לחלק בין ספק לבין אי-ידיעה.

אי-ידיעה הוא דבר נפלא. אדרבה, אשרי האדם שזוכה לדעת שהוא לא יודע כלום.

במשנתו של רבינו, אי-ידיעה זו התחלה לכל דבר טוב ולכל השגה.

אנו לא אמורים לדעת הכל. ואנחנו באמת לא יודעים הכל. כמעט כלום.

אולם כשמדברים על ספק מתכוונים למשהו אחר.

מתכוונים לאי-ידיעה שמטרידה את דעתנו.

לאי-ידיעה שאנו מרגישים שחובה עלינו לפתור אותה.

ספק זה משהו שמקשקש לנו במח ובלב ומכריח אותנו להישאב אליו.

והדבר הזה לא שייך למציאות. הוא מגיע מהחלל הפנוי ומקליפת עמלק.

עד הדד-ליין

חוסר ידיעה לא אמור להטריד לנו את המציאות.

אני אמנם אמור לקבל החלטה, ולא יודע מה לעשות, אבל מה קרה?

להתקרב למציאות

מישהו שכנע אותנו שהמשוואה הזו לא תקינה - אם אתה אמור לקבל החלטה, אתה חייב לדעת מה לעשות.

וממילא זה מתחיל להטריד: אתה חייב לקבל החלטה! נו, למה לא החלטת כבר?

התשובה שלנו לקול הזה אמורה להיות נינוחה ופשוטה: אני לא החלטתי כי אני לא יודע. זה הכל.

ועד שאני לא אדע, אני גם לא אחליט.

ואגב, כשאתה מודע לכך שאתה לא יודע, זה פותח לך את הראש לקבל עצות ורעיונות חדשים.

תלמיד: **אבל יש דד-ליין!**

אתה לא יכול לא להחליט. יש רגע שבו אתה חייב לקבל החלטה.

אוקיי, אני זורם איתך. נניח ואתה צריך לענות תשובה על הצעת עבודה, ויש לך דד-ליין עד מחר בצהריים.

מה יקרה מחר בצהריים? מן הסתם תחליט משהו. או כן או לא.

האם זה שאתה משתגע עכשיו, יעזור לך להגיע לכלל החלטה. לא ולא.

זה בסדר גמור לחשוב על הנושא, להתייעץ עם מישהו קרוב, וכמובן להתבודד עליו וללבן את הדברים מול השם יתברך.

זה נקרא בירור אמיתי. אבל לא על זה אנחנו מדברים.

אנחנו מדברים על הטרדה מכך שעדיין לא החלטתי. וזה לא מקדם במאומה את ההחלטה.

זה סתם דמיון. באמת אין שום סיבה ללחץ.

אם אין לך יותר מה לברר, ואתה עדיין בתוך אי הוודאות, אז מחר בצהריים תחליט מה שתחליט.

מה זה קשור לעכשיו? למה מעכשיו ועד הדד-ליין אתה לא רגוע?

החלטות בלחץ

אתם יודעים מה מזכירה לי המחשבה המטרידה הזו במח?

זה מזכיר לי הורים שמעוניינים לדרבן את הילד לעשות משהו, אבל חוזרים על אותה הוראה חמישים פעם, בלי לעצור לרגע ולבחון האם זה פועל.

דרבון לחוץ ואלים לא מקדם את הילד.

ובאותה מידה דרבון לחוץ ואלים לא יקדם אותנו להחלטה.

תסתכלו אחורה על הרבה דברים שהיינו צריכים לקבל בהם החלטות, והיינו מוטרדים בכל התקופה עד ההחלטה.

האם הטרדה היא זו שגרמה להחלטה הסופית שלנו להבשיל? אין לי ספק שלא.

גם אם נגיד לעצמנו בראש אלף פעמים: אני מוכרח להחליט. זה לא יעזור כלום. בדוק ומנוסה.

תלמיד: אז מה כן?

מי אמר שכן? מי אמר שיש מה לעשות?

נניח ואין מה לעשות. אז מה? זו המציאות.

ובפרט שזה גם לא נכון. תמיד יש מה לעשות. לדבר על זה עם השם יתברך. לבקש עצה.

שוב, גם זה לא מתוך לחץ, אלא מתוך רגיעות ושלווה.

ולפעמים מה שאנחנו צריכים לעשות, זה פשוט להסיח את הדעת למשהו אחר.

אם אנחנו מרגישים שחוסר הידיעה מוציא אותנו מהמציאות, אז מומלץ להסיח את הדעת.

ואגב, העצות הכי יפות מגיעות מתוך היסח הדעת.

אי אפשר להזמין עצות והחלטות בלחץ. זה פשוט לא עובד.

דווקא כשאתה באמצע עניין אחר לחלוטין, פתאום הקב"ה מפיל לך החלטה נכונה לראש.

החלטה בשעת מעשה

וגם אם זה לא יקרה, הסחת הדעת לא תזיק לדד-ליין הקדוש שלנו.

כשאתה תצטרך לתת תשובה, אתה תיתן תשובה. כשאתה תצטרך לקבל החלטה, אתה תקבל החלטה.

אתה לא תמשיך לומר: לא יודע.

אני לא מכיר אדם שהיה מוכרח לענות כן או לא על משהו, ונשאר בתנוחה הזו עד סוף ימיו.

או שהוא ענה כן. או שהוא ענה לא - בסוף הוא בחר באחת מהאופציות שהיו לפניו.

אגב, אם היתה לו אופציה לא לענות בכלל, והוא בחר בה, זו גם בחירה. הוא בחר לא להחליט, ולהמשיך הלאה את החיים.

אבל תמיד כשצריך להחליט על משהו אנחנו נחליט.

למה? כי כשאנחנו צריכים לעשות משהו,

להתקרב למציאות

אנחנו יודעים מה לעשות.

ייתכן מאוד שאנחנו לא מסוגלים להחליט כעת, כי עדיין לא הגיע הזמן להכריע.

כל עוד לא הגענו לרגע ההכרעה, אנחנו עדיין מוצפים בכל האפשרויות הקיימות בתבל.

במילים אחרות, ביחס לנושא הזה, אנחנו עדיין בחלל הפנוי. כל האפשרויות פתוחות בפנינו.

בשעת האמת, המציאות תמיד תקרוס לאחת מהאפשרויות.

אי אפשר לתחזק מציאות כפולה. זה או כך או כך.

לכן במקום להיות מוטרד כל הזמן, תגיד לעצמך: כרגע אני לא יודע מה להחליט. כשיגיע הזמן הנכון אני אדע להחליט.

עושה יודע

אחד הנוכחים: אבל מי אמר שתהיה לי החלטה?

דבר ראשון, למה זה אכפת לך עכשיו? מה זה קשור למציאות שלך?

ואם לא תהיה לך החלטה, אז מה? למה זה משנה לך?

אתה רוצה לחשוב על הנושא ולהגיע להחלטה? תעשה את זה.

אתה רוצה לדבר על זה עם הקב"ה? תדבר איתו.

אבל סתם להתייסר באפשרות שאולי מחר לא תהיה לך החלטה, זה תעתועי החלל הפנוי.

וחוץ מזה, כפי שאמרתי, ככה העולם שלנו עובד. כשמוכרחים להחליט, מחליטים.

האם זו תהיה החלטה נכונה, אני לא יודע. וייתכן גם שלעולם לא אדע.

אבל הרי לא מזה אתה מוטרד.

אחרי שתחליט אתה תהיה הרבה יותר רגוע, נכון?

למה? הרי אולי זו החלטה לא נכונה?

התשובה היא שאנחנו פחות מוטרדים מכך ששגינו בהחלטה, והרבה יותר מכך שאנחנו לא מצליחים להחליט.

אז בחלק הזה אפשר בהחלט להירגע.

כשתצטרך לעשות, תדע מה להחליט.

איך כתוב בסטיקר שלנו? "עושה יודע, לא עושה לא יודע". ■

הלב והמעיין

חורף תשפ"ז

מסע אל מקור החיות

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

יש משהו שהלב מבקש, ומזמן אתה רוצה לתת לו מקום. להתפלל בנחת,
לשבת יחד, ולהתמלא בטוב שהנשמה שלך צמאה אליו.
לקראת ימי החנוכה, בלב החורף, נצא יחד להתחמם באורם
של הצדיקים, ולהכניס מהאור הזה הביתה.
זהו מסע שקשה לתאר במילים. הוא פשוט למעלה מזה.

להתענג
במעז'יבוז'
שבת קודש בהיכל
הבעל שם טוב הקדוש

להתגעגע
בברסלב
פתיחת שערי הלב
אצל רבי נתן

להתחדש
באומן
שורש התקווה והשמחה
אצל רבינו הקדוש

ט"ז - כ"א כסליו | חמישי שלישי | 26.11-1.12 | הכל כלול

כולל טיסות, נסיעות פנים, אירוח ברמה גבוהה, שיעורים והתוועדויות ומעטפת מלאה.

לגברים ו/או זוגות

מספר המקומות מוגבל ומותאם לאופי הקבוצתי והמגובש.
אם הלב מאותת לך עכשיו המקום שלך איתנו

לפרטים והרשמה:
053-414-2598

כיסופים
פשוט לחיות עם השם
הרב דוד גבירצמן